

NÉHA MONDOM A FELESE'GEMNEK.

Nem szent asszonynak kellett volna jönni,
nem Nagyasszonynak, amilyen te vagy.
Olcsó szerelmek ágyán tündökölni
tán jobban tudnék. Sírní, írni, vagy
megdögleni az ilyen szerelemben,
ilyen asszonynál, amilyen te vagy,
már nem lehet és nem szabad. De bennem
sok a halál még; még most is, — bárha vagy,
Te és a lányod: ennél több valóság
ezen a földön nincs, nem is lehet.
Élni hívtok, de mocskos háborúság
nekem az élet . . . Ilyen életet,
amilyet itt tudnak ma körülöttünk,
a kutyák szoktak, konclesők, vesztettek
s ha ti ketten nem égnétek fölöttünk,
meg sem bocsátanék az embereknek.
Fölöttünk, — mondtam, mert én köztük élek,
izmomnák ölni, halni jól esik
s a szennyből, vérből úgy nézek felétek,
ahogy zsidók a csillagot lesik.
Már jó volnék s ime, száz emberarcból
tör tigris rám, fölveri állatvoltom.
Lásd, minden emberit ledobva harcol
szörnyű testem, kibén a lelket hordom.
Az élet fönt igaz, ahol ti vagytok
és szent lesz ott a földi rengeteg,
hol lepkehulltán is úgy fölzokogtok,
mintha istenek haltak volna meg.
Ha tudok majd életet úgy tisztelni,
mint ti ketten, szólok a férfiaknak,
hogy hagyjuk él! Nem kell Bábelt növelni
mindig és mindenütt, hol népek laknak,
„Eivtárs, gonosz zsidó, buta keresztény“ —
lehet, hogy én is szoktam mondani,
de élni, bent a szívben, nem szeretném
s nem is tudom . . . Le kéne omlani
bennem száz régi, nemes-ívű dómnak,
tagadnom kén' az életet magát,
ha hinném a kenyértörő napoknak
homéri hősként hencegő szavát.
Ám áll a harc, zsidó van és keresztény
és a fészkekhez nem elég a fa,
a hátsó sor örül az elsők vesztén,
mert az élethez nem elég a ma.
El kéne menni ily szörnyű világból,
de más világ már nincs, mint ti, meg én
s legalább ez legyen, mi még világol
ezen a buta, bukott földtekén.

(Budapest.)

ROZVÁNYI VILMOS.